

Commentaar 1

Wat is de Communistische Partij

Dit artikel gaat over de invloed van de communistische beweging en de Chinese Communistische Partij (CCP) op de beschaving van China. Terugkijkend op de laatste 160 jaar geschiedenis van China zijn bijna honderd miljoen mensen aan een onnatuurlijke dood gestorven en is bijna de gehele traditionele Chinese cultuur en beschaving vernietigd. Wat zijn, in het midden gelaten of de CCP door de Chinezen zelf werd gekozen of van buitenaf werd opgelegd, de gevolgen hiervan geweest?

De stamvaders van het communisme, Karl Marx, Friedrich Engels, Vladimir Lenin, Joseph Stalin en Mao Zedong, die de theorieën van het Marxisme-Leninisme en het Maoïsme in het leven hebben geroepen.

‘Verwesterlijkingsbeweging’, welke gekenmerkt werd door de import van moderne goederen en wapens, institutionele hervormingen gedurende de ‘Honderd Dagen van Hervorming’ in 1898[1], de poging om een grondwet in te voeren aan het einde van de Qing Dynastie en uiteindelijk de ‘Xinhai Revolutie’ (ofwel ‘Shinhai Revolutie’)[2] van 1911.

VOORWOORD

GEDURENDE meer dan vijfduizend jaar ontwikkelde het Chinese volk een grootse cultuur op het grondgebied rond de Gele rivier en de Yangtze rivier. Verschillende dynastieën ontstonden en verdwenen tijdens deze periode, en de Chinese cultuur kwam tot bloei en raakte ook weer in verval. Grootse en ontroerende verhalen speelden zich af op het historische toneel van China.

Het jaar 1840, dat algemeen door geschiedkundigen beschouwd wordt als het begin van China’s moderne tijdperk, markeert het begin van China’s overgang van traditie naar modernisering. De Chinese beschaving maakte vier voorname episoden mee die gekenmerkt werden door belangrijke veranderingen en daaropvolgende reacties. De eerste drie omvatten de invasie van Beijing door de Franse en Engelse geallieerde troepen in de vroege jaren 1860, de Chinees-Japanse oorlog in 1894 (ook wel ‘Jiawu Oorlog’ genoemd), en de Russisch-Japanse oorlog in het noordoosten van China in 1906. China reageerde op deze drie episoden van uitdaging met de

Hoewel het als overwinnaar uit de oorlog kwam, maakte China aan het einde van de Eerste Wereldoorlog geen deel uit van de sterkere naties in die tijd. Vele Chinezen vonden dat China's reactie op de eerste drie episoden had gefaald. De 'Vier Mei Beweging'[3] zou tot een vierde poging leiden om op de voorgaande confrontaties te reageren. Deze bereikte haar hoogtepunt met de complete verwestering van de Chinese cultuur door de communistische beweging en haar extreme revolutie.

Dit artikel gaat over het resultaat van deze laatste episode, namelijk de communistische beweging en de Communistische Partij. Laten we, na meer dan 160 jaar, bijna 100 miljoen onnatuurlijke sterftes en de vernietiging van bijna de volledige Chinese traditionele cultuur en beschaving, de gevolgen nader bekijken van de keuze die China maakte, of misschien eerder, van wat aan China opgelegd werd.

I. GEWELD EN TERREUR TOEPASSEN OM DE MACHT TE VERWERVEN EN TE BEHOUDEN

“De communisten staan minachtend tegenover het verbergen van hun opvattingen en doelstellingen. Zij verklaren openlijk dat hun doel slechts kan worden bereikt door iedere tot dusverre bestaande maatschappelijke orde gewelddadig omver te werpen.”[4] Dit citaat is overgenomen uit de afsluitende paragraaf van het *Communistisch Manifest*, het voornaamste document van de Communistische Partij. Geweld is de enige en voornaamste manier waarop de Communistische Partij de macht heeft verworven. Deze eigenschap is doorgegeven aan alle daaropvolgende vormen van de Partij die sinds haar totstandkoming zijn ontstaan.

In feite werd de eerste Communistische Partij ter wereld pas vele jaren na de dood van Karl Marx opgericht. In het jaar volgend op de Oktoberrevolutie van 1917 werd de 'Algeheel Russische Communistische Partij' (het Bolsjewisme) geboren (deze Partij zou later bekend worden onder de naam 'Communistische Partij van de Sovjet-Unie'). Deze partij kwam voort uit het gebruik van geweld tegen 'klassenvijanden' en werd gehandhaafd door geweld tegen partijleden en gewone burgers die als verraders beschouwd werden. Tijdens de zuiveringen van Stalin in de jaren '30 slachtte de Communistische Partij van de Sovjet-Unie meer dan 20 miljoen zogenaamde spionnen en verraders af, waaronder ook degenen die ervan verdacht werden andere opvattingen te hebben.

De Chinese Communistische Partij (CCP) begon als aftakking van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie gedurende de 'Derde Communistische Internationale'. Daarom heeft zij op natuurlijke wijze de bereidheid om te doden geërfd. Tijdens China's eerste burgeroorlog tussen de communisten en de Kuomintang, die plaatsvond tussen 1927 en 1936, daalde het aantal inwoners in de provincie Jiangxi van meer dan 20 miljoen tot ongeveer 10 miljoen. Uit deze cijfers alleen al kan worden afgeleid welk een ravage werd teweeggebracht door het geweld van de CCP.

Het gebruik van geweld kan dan wel onvermijdelijk zijn bij pogingen om politieke macht te verwerven, maar nooit eerder was een regime zo moordlustig als de CCP, vooral tijdens anders vreedzame periodes. Het aantal sterfgevallen dat sinds 1949 door de CCP is veroorzaakt, is groter dan het totale aantal sterfgevallen uit de oorlogen gevoerd tussen 1921 en 1949.

Een sprekend voorbeeld van het gebruik van geweld door de Communistische Partij is haar steun aan de Cambodjaanse Rode Khmer. Onder het beleid van de Rode Khmer werd een kwart van de bevolking van Cambodja, waaronder immigranten van hoofdzakelijk Chinese afkomst, vermoord. Om de rol van

de CCP in deze volkerenmoord te verbergen, verhindert China nog steeds dat de internationale gemeenschap de Rode Khmer terecht stelt.

De CCP heeft diepgaande relaties met de meest wreedaardige en revolutionaire gewapende strijdmachten en dictatoriale regimes in de wereld. Naast de Rode Khmer werden de Communistische Partijen in Indonesië, de Filippijnen, Maleisië, Vietnam, Birma, Laos en Nepal allen met steun van de CCP opgericht. Vele leiders in deze Communistische Partijen zijn Chinees; sommige van hen verbergen zich tot op de dag van vandaag nog steeds in China.

Andere op Mao gebaseerde Communistische Partijen zijn ondermeer het ‘Lichtend Pad’ in Zuid-Amerika en het Japanse Rode Leger, wiens wreedheden door de wereldgemeenschap zijn veroordeeld.

Eén van de theorieën die de communisten gebruiken is het sociale Darwinisme. Door te beweren dat klassenstrijd de enige drijfkracht is voor sociale ontwikkeling, past de Communistische Partij Darwin’s theorie van ‘onderlinge competitie binnen één soort’ toe op de menselijke verhoudingen en de menselijke geschiedenis. Strijd werd daarmee het primaire ‘geloof’ van de Communistische Partij, een werktuig voor het veroveren en handhaven van politieke macht. Deze ‘survival of the fittest’ gedachte werd openlijk aangegeven door de beroemde woorden van Mao: “Hoe kan het met 800 miljoen mensen werken zonder strijd?”

Een andere beruchte verklaring van Mao is dat de Culturele Revolutie “om de zeven of acht jaar” zou moeten worden uitgevoerd.[5] Herhaaldelijk gebruik van geweld is een belangrijk middel voor de CCP om haar overheersing in China te behouden. Het doel van het gebruik van geweld is angst creëren. Elke campagne en strijd diende als een oefening in terreur, zodat de Chinese mensen sidderden van angst in hun harten, zich aan de terreur overgaven en geleidelijk slaven werden onder de overheersing van de CCP.

Tegenwoordig is terrorisme de voornaamste vijand van de beschaafde en vrije wereld geworden. De toepassing van gewelddadige terreur door de CCP is, dankzij het staatsapparaat, echter nog veel groter in omvang en veel langduriger en de consequenties ervan zijn nog veel vernietigender. Tegenwoordig, in de eenentwintigste eeuw, mogen wij deze geërfde eigenschap van de Communistische Partij niet vergeten daar het beslist een cruciale rol zal spelen in het bepalen van het lot van de Partij in de toekomst.

II. LEUGENS GEBRUIKEN OM GEWELD TE RECHTVAARDIGEN

HET niveau van een beschaving kan gemeten worden aan de mate waarin geweld door een regime wordt toegepast. Door hun toevlucht te nemen tot het gebruik van geweld zetten de communistische regimes duidelijk een reusachtige stap terug in de menselijke beschaving. Jammer genoeg beschouwen degenen die geloven dat geweld een essentieel en onvermijdelijk middel is tot sociale vooruitgang de Communistische Partij als progressief.

Deze goedkeuring van geweld moet gezien worden vanuit het oogpunt van de ongeëvenaarde en weldoordachte tactiek van leugens en misleiding, wat een andere geërfde eigenschap van de CCP is.

“Van jongs af aan zagen wij de V.S. als een beminlijk land. Wij geloven dat dit gedeeltelijk te wijten is aan het feit dat de V.S. China nooit bezet heeft, noch hebben zij aanvallen op China gelanceerd. Meer fundamenteel bekeken heeft het Chinese volk een goede indruk van de V.S., gebaseerd op het democratisch en ruimdenkend karakter van hun mensen.”

Deze passage komt uit een redactioneel artikel dat op 4 juli 1947 gepubliceerd werd in de officiële krant, de *Xinhua Daily*, van de CCP. Slechts drie jaar later stuurde de CCP soldaten naar Noord-Korea om tegen Amerikaanse troepen te strijden en beschreef de CCP de Amerikanen als de meest kwaadaardige imperialisten ter wereld. Elke Chinees die op het Chinese vasteland leeft zou verrast zijn wanneer hij dit redactioneel artikel, dat meer dan 50 jaar geleden geschreven werd, zou lezen. De CCP heeft alle publicaties verboden die oude, soortgelijke passages citeren en heeft in plaats daarvan nieuwe herschreven versies gepubliceerd.

Sinds de CCP aan de macht is gekomen heeft zij leugens en bedrog toegepast in elk van haar campagnes, onder meer in de liquidatie van contrarevolutionairen (1950–1953), in de ‘samenwerking’ van openbare en privé-ondernemingen (1954–1957), in de anti-Rechtse campagne (1957), in de Culturele Revolutie (1966–1976), in de massamoord op het Plein van de Hemelse Vrede (1989), en meest recent, in de vervolging van Falun Gong sinds 1999. Het meest beruchte voorbeeld was de vervolging van intellectuelen in 1957. De CCP riep de intellectuelen op hun meningen te uiten, maar vervolgde hen daarna als ‘extreem rechtsen’, en gebruikte daarbij hun eigen uitspraken als bewijsmateriaal voor hun ‘misdaden’. Toen sommigen deze vervolging bekritiseerden als een samenzwering en als een ‘duister complot’, verkondigde Mao publiekelijk: “Dit is geen duister complot, maar een openlijke list.”

Misleiding en leugens hebben voor de CCP een zeer belangrijke rol gespeeld in het verwerven en handhaven van de macht. China geniet de langste en meest complete geschiedenis in de wereld. Sinds de antieke oudheid hadden de Chinese intellectuelen het grootste vertrouwen in de geschiedenis. Het Chinese volk heeft altijd de geschiedenis gebruikt om haar eigen bestaan te beoordelen en zelfs om persoonlijk spirituele vooruitgang te maken. De CCP heeft er een gewoonte van gemaakt om historische feiten te verdraaien en te verduisteren en zo de geschiedenis het huidige regime te laten dienen. In haar propaganda en publicaties heeft de CCP geschiedenis herschreven van zowel beginperioden als het ‘Tijdperk van de Lente en de Herfst’ (770–476 v. Chr.) en de ‘Periode der Strijdende Rijken’ (475–221 v. Chr.), tot meer recente perioden als de Culturele Revolutie. Sinds 1949 zijn dergelijke historische ‘aanpassingen’ nu al 50 jaar lang voortgezet en alle pogingen om historische feiten te herstellen zijn door de CCP op wrede wijze tegengehouden en geëlimineerd.

Wanneer geweld onvoldoende is om de controle te behouden, neemt de CCP haar toevlucht tot misleiding en leugens, om zo haar gewelddadige bewind te maskeren en te rechtvaardigen.

Men moet toegeven dat misleiding en leugens niet door de Communistische Partij zijn uitgevonden, maar dat ze een eeuwenoud kwaadaardig onfatsoen zijn dat de Communistische Partij zonder schaamte heeft aangewend. De CCP beloofde land aan de boeren, fabrieken aan de arbeiders, vrijheid en democratie aan de intellectuelen, en vrede aan allen. Geen van deze beloften is ooit gerealiseerd. De vorige generatie Chinezen stierf bedrogen, terwijl de huidige generatie nog steeds wordt bedrogen. Dit is het grootste leed dat de Chinese mensen is aangedaan, het meest onfortuinlijke aspect van de Chinese natie.

III. CONTINU VERANDERENDE PRINCIPES

IN het presidentiële televisiedebat van de V.S. in 2004 zei één presidentiële kandidaat dat men van tactiek kan veranderen indien dat nodig is, maar dat men nooit zijn overtuiging of principes zou moeten veranderen, omdat men anders “gewoonweg niet geloofwaardig zou zijn”.[6] Deze uitspraak maakt echt een algemeen principe duidelijk.

Laten we de Communistische Partij als voorbeeld nemen. Sinds haar totstandkoming 80 jaar geleden heeft de CCP zestien nationale representatieve congressen gehouden en de ‘Grondwet van de Partij’ zestien keer gewijzigd. Over een periode van meer dan vijf decennia heeft de CCP sinds haar oprichting vijf belangrijke wijzigingen aangebracht in de Chinese grondwet.

Het ideaal van de Communistische Partij is sociale gelijkheid die tot een communistische maatschappij leidt. Vandaag de dag echter is het door het communisme beheerste China een natie geworden met ’s werelds grootste economische ongelijkheden. Vele leden van de CCP zijn stinkend rijk geworden, terwijl 800 miljoen mensen in armoede leven.

De leidende theorieën van de CCP zijn voortgekomen uit het Marxisme-Leninisme, waaraan het Maoïsme, vervolgens de gedachten van Deng en recentelijk de ‘Drie Representaties’ van Jiang zijn toegevoegd. Marxisme-Leninisme en Maoïsme zijn helemaal niet verenigbaar met de theorieën van Deng en de ideologieën van Jiang – zij zijn in feite elkaars tegengestelde. Deze mengelmoes van communistische theorieën die door de CCP is aangewend is werkelijk een unicum in de menselijke geschiedenis.

De steeds muterende principes van de Communistische Partij hebben elkaar grotendeels tegengesproken. Van het idee van een wereldwijde integratie die de staat zou ontstijgen tot het extreme nationalisme van vandaag, van het elimineren van privé-eigendom en alle uitbuitende klassen tot de gedachte van vandaag om kapitalisten aan te moedigen lid van de Partij te worden, zijn de principes van voorheen in de politiek van vandaag omgekeerd en worden voor morgen nog meer veranderingen verwacht. Het maakt niet uit hoe vaak de CCP haar principes verandert, het doel blijft duidelijk: het verwerven en het handhaven van de macht, en het behouden van absolute controle over de maatschappij.

In de geschiedenis van de CCP zijn er meer dan een dozijn campagnes geweest die voor de Partij een strijd op ‘leven en dood’ waren. In werkelijkheid viel deze ‘strijd’ samen met de overdracht van macht volgend op veranderingen in de basisprincipes van de Partij.

Iedere verandering van principes kwam voort uit een onvermijdelijke crisis die de CCP onder ogen zag, omdat haar legitimiteit en bestaan steeds bedreigd werd. Of het nu de samenwerking met de Kuomintang Partij was, een pro-V.S. buitenlands beleid, de economische hervorming en markuitbreiding of het promoten van nationalisme — elk van deze besluiten vond plaats op een moment van crisis, en alles had te maken met het verwerven of het verstevigen van de macht. Iedere cyclus van een vervolging van een groep en de daaropvolgende omkering van die vervolging, is verbonden geweest met het muteren van de basisprincipes van de CCP.

Er is een westers gezegde dat luidt: “De waarheid is duurzaam, en leugens zijn veranderlijk.” Er zit wijsheid in dit gezegde.

IV. HOE DE 'PARTIJNATUUR' DE MENSELIJKE NATUUR UITSCHAKELT EN VERVANGT

DE CCP is een Leninistisch autoritair regime. Sinds het ontstaan van de Partij zijn er drie basisrichtlijnen neergelegd: de intellectuele richtlijn, de politieke richtlijn en de organisatorische richtlijn. De intellectuele richtlijn verwijst naar de filosofische fundering van de CCP. De politieke richtlijn verwijst naar het opzetten van doelstellingen. De organisatorische richtlijn verwijst naar hoe de doelstellingen worden bereikt binnen een kader van strikte organisatie.

De eerste en meest belangrijke vereiste voor alle leden van de CCP en zij die door de CCP geregeerd worden is dat zij bevelen onvoorwaardelijk opvolgen. Dit is waar het in de organisatierichtlijn allemaal om draait.

In China zijn de meeste mensen op de hoogte van de dubbele persoonlijkheid van leden van de CCP. In privé-omstandigheden zijn de leden van de CCP gewone mensen met gevoelens van geluk, woede, verdriet en vreugde. Ze bezitten de goede en slechte dingen van gewone mensen. Ze kunnen ouders, echtgenoten of vrienden zijn. Maar de 'Partijnatuur'[7], welke volgens de voorschriften van de Communistische Partij de menselijkheid overstijgt, wordt boven de menselijke natuur en gevoel geplaatst. Op die manier is menselijkheid relatief en veranderlijk geworden, terwijl de 'Partijnatuur' absoluut is en ontstijgt aan welke twijfel of uitdaging dan ook.

Tijdens de Culturele Revolutie was het erg normaal dat vaders en zonen elkaar martelden, echtgenoot en echtgenote met elkaar streden, moeders en dochters over elkaar rapporteerden, en studenten en leraren elkaar behandelden als vijanden. De conflicten en haat in deze situaties werden door 'Partijnatuur' gemotiveerd. Tijdens de beginperiode van het CCP-bewind keken vele hoge ambtenaren van de CCP hulpeloos toe terwijl hun familieleden als klassenvijanden werden bestempeld. Dit werd opnieuw aangedreven door 'Partijnatuur'.

De macht die de Partij over een individu heeft, komt voort uit het aanhoudende proces van indoctrinatie door de CCP. Deze indoctrinatie begint in de crèche en de kleuterschool. Alhoewel ze met het gezonde verstand en de menselijke aard van een kind niet overeenstemmen, worden daar antwoorden op vragen die door de Partij zijn goedgekeurd, beloond. Studenten krijgen politiek onderricht vanaf de basisschool tot aan de universiteit, en zij leren om de antwoorden die door de Partij zijn goedgekeurd op te volgen. Doen ze dat niet, dan wordt hen niet toegestaan om voor examens te slagen of af te studeren.

Een lid van de Partij moet, om het even hoe hij zich persoonlijk voelt, met de beleidsrichtlijn van de Partij in overeenstemming blijven wanneer hij in het openbaar spreekt. De organisatorische structuur van de CCP is een gigantische piramide waarvan de centrale macht aan de top de volledige hiërarchie beheerst. Deze unieke structuur is één van de meest belangrijke kenmerken van het CCP-regime, het is een structuur die helpt een absolute naleving te bewerkstelligen.

Vandaag de dag is de CCP totaal vervallen tot een politieke entiteit die strijdt om haar eigenbelang te behouden. Zij streeft niet langer de idealistische doelstellingen na van het communisme. De organisatorische structuur van het communisme blijft echter bestaan en haar eis tot onvoorwaardelijke conformiteit is niet veranderd. Deze Partij, die zichzelf boven de mensheid en menselijke natuur plaatst, liquideert alle organisaties en personen die schadelijk of mogelijk schadelijk worden geacht voor haar eigen macht, of het nu gewone burgers zijn of hoge ambtenaren van de CCP.

V. EEN DUIVELS SPOOK VERZET ZICH TEGEN DE NATUUR EN DE MENSELIJKE AARD

ALLES wat er onder de hemel bestaat, ondergaat een cyclus van geboorte, maturiteit, verval en dood.

In tegenstelling tot het communistische regime staan niet-communistische maatschappijen, zelfs diegene die onder een totalitair bewind of dictatuur lijden, vaak één of andere graad van zelforganisatie en zelfbeschikking toe. De oude Chinese maatschappij werd in feite bestuurd door een tweevoudige structuur. In de plattelandsgebieden waren clans het middelpunt van een onafhankelijke sociale organisatie, terwijl de gilde de stedelijke gebieden organiseerde. De top-down overheidsstructuur reikte niet verder dan het provincieniveau.

Het Nazi regime, waarschijnlijk het meest wrede dictatoriale regime buiten de Communistische Partij, stond nog wel recht op privé-bezit toe. Alle vormen van sociale organisatie en elementen die onafhankelijk van de Partij waren, werden door communistische regimes uitgeroeid en vervangen door hoogst gecentraliseerde top-down machtsstructuren.

Daar normale sociale structuren van beneden af de zelfbeschikking van individuen en groepen op natuurlijke wijze toestaan, is het communistische regime in essentie tegen de natuur.

De Communistische Partij heeft geen universele normen voor de menselijke natuur. Zowel concepten van goed en kwaad als allerlei wetten en regels worden willekeurig gemanipuleerd. De communisten staan geen moord toe, behalve tegen hen die door de Communistische Partij gecategoriseerd worden als vijanden. Trouw aan traditie en voorouders zijn welkom, behalve als die voorouders als klassenvijanden bestempeld worden. Welwillendheid, oprechtheid, correctheid, wijsheid en trouw zijn allemaal goede principes, maar niet toepasselijk wanneer de Partij niet welwillend is of deze traditionele deugden niet wenst te overwegen. De Communistische Partij werpt de universele normen van de menselijke natuur helemaal omver en baseert zichzelf op principes die tegen de menselijke natuur ingaan.

De niet-communistische maatschappijen nemen over het algemeen de menselijke tweevoudige natuur van goed en kwaad in overweging en zij vertrouwen op vastgestelde sociale normen om evenwicht in de maatschappij te behouden. In communistische maatschappijen wordt het concept van de menselijke natuur zelf echter ontkend, en goed noch kwaad wordt erkend. Het elimineren van de concepten van goed en kwaad dient volgens Marx om de superstructuur[8] van de oude maatschappij volledig omver te werpen.

De Communistische Partij gelooft niet in God, noch heeft zij eerbied voor de natuur. “Strijd met hemel en aarde, vecht met mensen — daarin ligt eindeloze vreugde.” Dit was het motto van de CCP tijdens de Culturele Revolutie. Het Chinese volk en land is groot leed toegebracht.

Van oudsher geloven de Chinezen in de eenheid van hemel en mensheid. Lao Zi verkondigt in *Dao de Jing (Tao-Te Ching)*, “De mens volgt de aarde, de aarde volgt de hemel, de hemel volgt de Dao, en de Dao volgt dat wat natuurlijk is.”[9] In de eindeloze kosmos staan de mens en de natuur in een harmonische relatie tot elkaar.

De Communistische Partij is een soort wezen. Zij verzet zich echter tegen de natuur, de hemel, de aarde en de mensheid. Zij is een duivels spook dat tegen het karakter van het universum in gaat.

VI. ENKELE EIGENSCHAPPEN VAN DE KWAADAARDIGE BEZETENHEID

DE organen van de Communistische Partij nemen zelf nooit deel aan productieve of creatieve activiteiten. Zodra zij de macht grijpen, hechten zij zich aan de mensen vast om hen te beheersen en te manipuleren. Zij spreiden hun macht uit tot op de meest fundamentele eenheid van de maatschappij, uit angst om de controle te verliezen. Zij monopoliseren de productiemiddelen en persen de maatschappij af om rijkdom te verwerven.

De CCP in China bemoeit zich met alles en controleert alles, maar niemand heeft ooit de boekhouding van de CCP gezien, alleen maar die van de staat, lokale regeringen en ondernemingen. Van de centrale overheid tot aan de dorpscommissies in plattelandsgebieden zijn de gemeentelijke ambtenaren altijd lager in rang dan de communistische kaderleden. Daarom dienen gemeentelijke overheden de bevelen te volgen van de CCP-comités van hetzelfde niveau. De uitgaven van de Partij worden verschaft door de gemeentelijke apparaten en worden in het gemeentelijke systeem geboekt.

Als een reusachtige door het kwaad bezeten schim hecht de organisatie van de CCP zichzelf zo vast aan iedere afdeling en cel van de Chinese maatschappij, het is net een schaduw die een voorwerp volgt. Met haar scherpe bloedzuigende tentakels dringt zij diep door tot in ieder haarvat en iedere cel van de maatschappij en beheerst en manipuleert daarmee de samenleving.

Deze eigenaardige structuur van duivelse bezetenheid heeft in de menselijke geschiedenis in het verleden gedeeltelijk of tijdelijk bestaan. Ze is echter nooit voor zó lang actief geweest en ze heeft een maatschappij nooit zo volledig beheerst als onder het bewind van de Communistische Partij.

Om die reden leven de Chinese landbouwers in zulke armoede en slaafsheid. Zij moeten niet alleen de traditionele gemeentelijke ambtenaren dienen, maar ook en zelfs meer nog de communistische kaderleden.

Om die reden hebben Chinese arbeiders massaal hun werk verloren. De alomtegenwoordige bloedzuigende tentakels van de parasitaire CCP hebben sinds vele jaren het kapitaal uit hun fabrieken gezogen.

Om die reden kunnen de Chinese intellectuelen zo moeilijk intellectuele vrijheid verwerven. Naast hun eigen bestuursleden sluimeren er overal schaduwen van de CCP die niets anders doen dan mensen controleren.

Om energie te kunnen onttrekken voor de eigen overleving en om mensen te kunnen bezitten, dient een geest absoluut controle te hebben over de gedachten van degenen die bezeten worden.

Volgens moderne politieke wetenschap komt macht voort uit drie belangrijke bronnen: geweld, rijkdom en kennis. De Communistische Partij heeft nooit gearzeld om haar machtsmonopolie en geweld te gebruiken om mensen van hun bezit te beroven. Wat nog belangrijker is, zij heeft mensen beroofd van hun vrijheid van meningsuiting en van vrije pers. Om haar absolute controle over de macht te behouden, heeft zij het volk van zijn geest en wil beroofd. Vanuit dit oogpunt beheerst de duivelse bezetenheid van de CCP de maatschappij zó strak, dat het nauwelijks kan worden vergeleken met enig ander regime in de wereld.

VII. ZICHZELF ONDERZOEKEN EN DE CCP-BEZETENHEID VAN ZICH AF SCHUDDEN

IN het *Communistisch Manifest*, het eerste programmatische document van de Communistische Partij, verklaarde Marx in 1848: “Een spook waart door Europa – het spook van het Communisme.”[10] Meer dan een eeuw later is het communisme meer dan een rondwarend spook. Het heeft bezit genomen van een concreet en materieel lichaam. Het heeft zich als een epidemie verspreid over de wereld, tientallen miljoenen mensen gedood en honderden miljoenen van hun eigendom en vrijheid beroofd.

Het basisprincipe van de Communistische Partij is om alle privé-bezit weg te nemen en zo de ‘uitbuitende klasse’ te elimineren. Privé-bezit is de basis van alle sociale rechten en belichaamt vaak de nationale cultuur. Mensen die van hun privé-bezit worden beroofd, verliezen ook hun vrije geest en gedachten. Zij kunnen zelfs de vrijheid om sociale en politieke rechten te verwerven verliezen.

Toen ze in de jaren '80 voor een overlevingscrisis stond, was de CCP gedwongen om de economie van China te hervormen. Enkele van de rechten op privé-bezit werden aan het volk teruggegeven. Dit leidde tot een lek in het massieve controleapparaat van de CCP. Doordat de leden van de CCP ernaar streven hun privé-fortuinen te vergroten, is dit lek groter geworden.

Zenuwachtig bij iedere kleine verstoring vertoont de CCP, een van het kwaad bezeten spook dat steunt op geweld, misleiding en de frequente verandering van uiterlijk vertoon, nu tekenen van verval. Zij probeert te overleven door meer rijkdom te vergaren en de controle te verhogen. Deze acties hebben echter de crisis alleen maar erger gemaakt.

China lijkt vandaag de dag welvarend, maar de sociale conflicten zijn aangegroeid tot een nooit eerder gezien niveau. Met het gebruik van de politieke listen uit het verleden zou de CCP één of andere terugtocht kunnen betrachten: om met geweld te kunnen blijven regeren, zou zij het bloedbad op het Plein van de Hemelse Vrede kunnen proberen ‘goed’ te maken, of zij zou de naam van Falun Gong kunnen proberen te ‘herstellen’, of zij zou een andere groep tot haar gekozen vijand kunnen maken.

Om de uitdagingen gedurende de laatste 100 jaar het hoofd te kunnen bieden, heeft de Chinese staat gereageerd met het invoeren van wapens, het hervormen van haar sociale structuren, en het tot uitvoer brengen van extreme en gewelddadige revoluties. Talloze levens zijn verloren gegaan en men heeft het grootste gedeelte van de traditionele Chinese cultuur overboord gegooid. Het blijkt dat die reacties van de Chinese staat hebben gefaald. In de tijd waarin onrust en opschudding de Chinese harten in bezit namen, greep de CCP de kans om op het toneel te verschijnen en uiteindelijk de macht te grijpen over deze laatste in de wereld behouden gebleven eeuwenoude beschaving.

In de uitdagingen die de toekomst brengt, zal het Chinese volk onvermijdelijk opnieuw moeten kiezen. Hoe de keuze ook gemaakt wordt, elke Chinese burger zal moeten inzien dat alle dralende hoop in de CCP slechts de schade aan de Chinese staat zal verergeren en nieuwe energie zal geven aan deze kwade CCP-bezetenheid.

We moeten alle illusies achter ons laten en onszelf grondig onderzoeken zonder beïnvloed te worden door haat, hebzucht of verlangens. Alleen zo kunnen we ons bevrijden van de reeds 50 jaar durende angstaanjagende bezetenheid van het CCP-spook. In de naam van een vrije natie kunnen we op basis van mededogen en respect voor het menselijke karakter de Chinese beschaving opnieuw opbouwen.

VOETNOTEN

- [1] De ‘Honderd Dagen van Hervorming’ was een hervorming van 103 dagen die duurde van 11 juni tot 21 september 1898. Guangxu, keizer van de Qing Dynastie (1875–1908), gaf opdracht tot een reeks hervormingen die erop doelden om ingrijpende sociale en institutionele veranderingen aan te brengen. Hiertegen heerste hevig verzet onder de regerende conservatieve elite. Gesteund door ultraconservatieven en met stilzwijgende steun van de politieke opportunist Yuan Shikai pleegde de keizerin Dowager Cixi een staatsgreep op 21 september 1898. Dit dwong de jonge en hervormingsgezinde Guangxu zich in afzondering terug te trekken. Cixi nam de regering als regentes over. De Honderd Dagen van Hervorming eindigden met het intrekken van de nieuwe statuten en de executie van zes van de belangrijkste voorstanders van de hervorming.
- [2] De ‘Xinhai Revolutie’ (of ‘Shinhai Revolutie’), genoemd naar het Chinese jaar van Xinhai (1911), was de omverwerping van China’s regerende Qing Dynastie (10 oktober 1911 – 12 februari 1912) en de oprichting van de Republiek van China.
- [3] De ‘Vier Mei Beweging’ was de eerste massabeweging in de moderne Chinese geschiedenis en begon op 4 mei 1919.
- [4] Uit het *Communistisch Manifest* (1848), zie:
<http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>.
- [5] Uit de brief van Mao Zedong aan zijn vrouw Jiang Qing (1966).
- [7] ‘Partijnatuur’ is een begrip of maatstaf voor de mate waarin een CCP-lid zich helemaal geeft aan de Partij, de mate waarin zijn gedachten overeenstemmen met de ideologie en wensen van de Partij, en de mate waarin hij zijn persoonlijke gevoelens kan opzij schuiven in het dienen van de Partij.
- [6] Uit: <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.
- [8] Superstructuur in de context van de Marxistische sociale theorie verwijst naar de manier van interactie tussen de menselijke subjectiviteit en de materiële substantie van de maatschappij.
- [9] Uit *Dao De Jing* (hoofdstuk 25), een van de belangrijkste werken uit het Taoïsme, geschreven door Lao Zi (ook bekend als Lao Tse, Li Er of Li Dan).
- [10] Uit: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>.